

Arrest

nr. 191 265 van 31 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 februari 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 9 augustus 2016 een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belgisch onderdaan, met name in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, in functie van haar Belgische moeder, mevr. A. C. M. G.

1.2. Op 7 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 9 februari 2017.

De motieven van de bestreden beslissing zijn de volgende:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2016 werd ingediend door:

*Naam: C. A. (...) Voornamen: O. A. (...) Nationaliteit: Colombia
Geboortedatum: (...) 1984 Geboorteplaats: C. (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)"

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon.*
- attest OCMW Deinze dd 14.07.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen financiële steun ontvangt van het OCMW. Er wordt echter geen attest o.n.v. betrokkene voorgelegd.*
- 'certificaat nationaal kadaster' dd 29.06.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in het land van herkomst. Er wordt echter geen bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen eigen inkomen had in het land van herkomst.*
- attest van Moneytrans dd 23.07.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld overmaakte ten gunste van betrokkene op 15.02.2014 twv 66 euro en op 5.07.2015 twv 200 euro. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan de hand van het overmaken van twee kleine bedragen op meer dan twee jaar tijd, betrokkene ten laste was van de referentiepersoon vanuit het land van herkomst. Daartoe zijn de frequentie en de bedragen van het overgemaakte geld te laag.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag ten laste te was van de referentiepersoon en gelet dat niet werd aangetoond dat betrokkene niet ten laste valt van het OCMW, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste is van de referentiepersoon. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter en art. 40bis, § 2, 3° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake, noch van minderjarige kinderen. Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleden: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. De buitengewone afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat enkel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Eveneens wordt aangehaald dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan en dat er sprake is van machtsmisbruik.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij effectief onvermogen en dat hij voor zijn aanvraag in het land van herkomst reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Volgens verweerder heeft verzoeker wel aangetoond dat hij geen onroerende goederen bezit in zijn land van herkomst maar niet bewezen er over geen inkomsten te beschikken.

Daarnaast stelt verweerder dat de stortingen in het verleden t.a.v. verzoeker enkel tweemaal is gebeurd voor een klein bedrag op meer dan twee jaar tijd.

3.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat het volledig onredelijk is van verweerder om te stellen dat verzoeker heeft nagelaten te bewijzen over geen inkomen te beschikken in zijn land van herkomst.

Dat door te stellen dat verzoeker heeft nagelaten te bewijzen over geen inkomen in zijn land van herkomst te beschikken verweerder dan ook voorwaarden toevoegt aan de Vreemdelingenwet nu deze wet geenszins als voorwaarde van het “ten laste zijn” stelt dat de betrokkene niet over een inkomen in het land van herkomst mag beschikken.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

4.

Verder stelt verweerder in de bestreden beslissing onterecht dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste geweest zijn van de referentiepersoon omdat de stortingen in het verleden slechts enkel tweemaal voor een klein bedrag zijn gebeurd.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek diende te verrichten.

Dat de Belgische referentiepersoon eveneens stortingen van geldsommen heeft verricht aan verzoekers zus en broer in Colombia, geldsommen welke bestemd waren voor het onderhoud van verzoeker zelf. Dat daarnaast bij een eenvoudig nazicht verweerder had kunnen vaststellen dat verzoeker in België sedert zijn aankomst inwoont bij de Belgische referentiepersoon.

Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd.

Dat derhalve verzoeker, gezien de financiële ondersteuning in het verleden en gezien het inwonen in België van verzoeker bij de Belgische referentiepersoon, als ten laste van Belgische referentiepersoon dient te worden beschouwd en derhalve voldoende is aangetoond dat verzoeker in het verleden ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

5.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden staat duidelijk aangegeven waarom de gemachtigde heeft vastgesteld dat in casu niet afdoende werd aangetoond dat verzoekende partij in het verleden in het land van herkomst ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste is van de Belgische referentiepersoon en zij derhalve niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te bekomen in functie van haar Belgische moeder. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt ook dat verzoekende partij op de hoogte is van deze verschillende motieven. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de artikelen 40ter, §2 iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

2.4. Op grond van artikel 40ter, eerste lid iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"

Artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;(…)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag om een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, neemt echter niet weg dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie.

2.5. Om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde verzoekende partij de volgende stukken neer:

- een “certificaat nationaal kadaster” d.d. 29 juni 2016 van het “geografisch instituut Agustín Codazzi” waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet ingeschreven staat in het archief van het nationale kadaster van IGAC, en dat zij dus geen onroerend goed bezit in haar land van herkomst
- een transactiebewijs van “Moneytrans”, waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 21 mei 2016 de som van 1005 euro heeft overgemaakt naar Dhr. D. R.
- een transactiebewijs van “Moneytrans” voor de periode 1 januari 2010-31 december 2015, waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 5 juli 2015 de som van 200 euro heeft overgemaakt de aan de verzoekende partij en dat zij op 15 februari 2014 de som van 66 euro heeft overgemaakt aan de verzoekende partij. Uit dit document blijkt eveneens dat in deze periode nog in totaal 24.585 euro werd overgemaakt aan de volgende personen: Mevr. P. A. R. A., Dhr. D. R., Dhr. O. E. A., Mevr. C. G., Dhr. W. H. L. Q., Mevr. B. V. D. F. en Mevr. D. C. A.

De gemachtigde beoordeelt deze stukken als volgt:

“- ‘certificaat nationaal kadaster’ dd 29.06.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in het land van herkomst. Er wordt echter geen bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen eigen inkomen had in het land van herkomst.

- attest van Moneytrans dd 23.07.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld overmaakte ten gunste van betrokkene op 15.02.2014 twv 66 euro en op 5.07.2015 twv 200 euro. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan de hand van het overmaken van twee kleine bedragen op meer dan twee jaar tijd, betrokkene ten laste was van de referentiepersoon vanuit het land van herkomst. Daartoe zijn de frequentie en de bedragen van het overgemaakte geld te laag.”

2.6. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij niet akkoord kan gaan met de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond in het verleden in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon.

Ten eerste haalt de verzoekende partij aan dat de gemachtigde door te stellen dat zij heeft nagelaten te bewijzen over geen inkomen te beschikken in haar land van herkomst, voorwaarden toevoegt aan de vreemdelingenwet, nu deze wet geenszins als voorwaarde stelt dat het “ten laste” zijn, impliceert dat de betrokkene niet over een inkomen in het land van herkomst mag beschikken.

Ten tweede, wat betreft de motivering omtrent de geleverde financiële steun van haar moeder, bekritiseert de verzoekende partij dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat haar moeder eveneens geldsommen heeft overgemaakt aan haar zus en broer in Colombia, die voor haar onderhoud waren bestemd.

2.7. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van het Hof van Justitie om het begrip “ten laste” nader te duiden. In het arrest Reyes werd specifiek voor descendenten

van 21 jaar en ouder, het begrip “ten laste” als volgt ingevuld: (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014):

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit voormeld arrest Reyes, met verwijzing naar het arrest Jia, blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing poneert dat om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd *“er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan in het land van herkomst of origine”*.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij deze invulling van het begrip “ten laste”, met name dat *“er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan in het land van herkomst of origine”* niet betwist en evenmin betoogt dat deze invulling artikel 40ter van de vreemdelingenwet miskent. Alleszins oordeelt de Raad dat de gemachtigde geen kennelijk onredelijke invulling gaf aan het begrip “ten laste” door te stellen *“er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan in het land van herkomst of origine”*.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende [blijkt] dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest”* omdat verzoekende partij slechts bewijzen voorlegt van het feit dat de referentiepersoon op een periode van meer dan twee jaar tijd slechts twee geringe bedragen aan haar heeft overgemaakt. Gelet op de frequentie en de lage bedragen van het overgemaakte geld, kan volgens de gemachtigde bezwaarlijk worden aangenomen dat de verzoekende partij heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon vanuit het land van herkomst.

Waar het begrip “ten laste” volgens de gemachtigde vereist dat *“er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan in het land van herkomst of origine”*, acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk om in het licht van de frequentie en de lage bedragen van het overgemaakte geld in casu te besluiten dat niet afdoende blijkt dat verzoekende partij in het verleden ten laste is geweest.

Uit wat wordt besproken in punt 2.8. blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat deze vaststelling van de gemachtigde onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Er kan dan ook worden vastgesteld dat het betoog dat verzoekende partij aanvoert in verband met de vaststelling van de gemachtigde dat zij middels het “certificaat nationaal kadaster” bewijst dat zij geen eigendommen heeft in het land van herkomst, doch dat zij echter geen bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen eigen inkomen had in het land van herkomst, gericht is tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing. De kritiek tegen het motief dat verzoekende partij niet aantoonde geen eigen inkomen te hebben in het land van herkomst, doet immers geen afbreuk aan het motief dat de frequentie en de bedragen van het overgemaakte geld te laag zijn om aan te tonen dat verzoekende partij ten laste was van de Belgische referentiepersoon vanuit het land van herkomst. Dit motief is voldoende schragend voor de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond in het verleden in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar Belgische moeder.

2.8. Betreft de kritiek van de verzoekende partij dat de gemachtigde er geen rekening mee heeft gehouden dat de referentiepersoon eveneens storting heeft verricht aan haar zus en broer in Colombia, en dat het dus niet gaat om slechts twee storting van een gering bedrag, stelt de Raad vast

dat uit de voorgelegde attesten van “Moneytrans” enkel blijkt dat aan de verzoekende partij op 15 februari 2014 een bedrag van 66 euro werd overgemaakt en dat haar op 5 juli 2015 een bedrag van 200 euro werd overgemaakt.

Uit de voorgelegde documenten blijkt weliswaar dat de Belgische referentiepersonen tussen 2010 en 2016 ook aan andere personen (zie punt 2.5) al dan niet aanzienlijke bedragen heeft overgemaakt, doch uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden kan echter niet worden nagegaan of deze andere personen effectief familieleden zijn, en meer specifiek de broer en zus betreffen van de verzoekende partij. Verder kan uit deze transactiebewijzen – of uit andere stukken die zich in het administratief dossier bevinden – niet worden afgeleid dat deze geldsommen of een deel daarvan werkelijk bestemd waren voor de verzoekende partij (om in haar onderhoud te voorzien). Verzoekende partij preciseert overigens niet in haar verzoekschrift wie van deze andere personen precies haar (half)zus en (half) broer zijn en welke bedragen wanneer aan haar zouden zijn overgemaakt. Zij beperkt zich tot de stelling dat de referentiepersoon ook stortingen heeft verricht aan haar “broer en zus in Colombia”, die “bestemd waren voor het onderhoud van verzoeker zelf”. De Raad kan, gelet op de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, niet anders dan vaststellen dat voormeld betoog een blote bewering betreft die geen steun vindt in het administratief dossier.

De Raad herinnert er nog aan dat op de verzoekende partij zelf de bewijslast rust om aan te tonen dat zij in het verleden in haar land van herkomst ten laste was van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent niet dat om het even welk stuk ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Indien verzoekende partij beweert dat zij in haar land van herkomst systematisch financieel werd ondersteund door de Belgische referentiepersoon via geldstortingen aan haar broer en zus, die haar daarna geheel of gedeeltelijk zouden zijn overgemaakt, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk over dat van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij hiervan een voldoende bewijs bijbrengt in het kader van haar aanvraag. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het kwam aldus evenzeer aan de verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, en bijgevolg haar aanvraag te voorzien van alle nuttige informatie opdat de gemachtigde kon beoordelen of voldaan is aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Het komt de Raad, gelet het voorgaande, niet onzorgvuldig, onjuist of kennelijk onredelijk voor van de gemachtigde om vast te stellen dat uit de voorgelegde stukken enkel blijkt dat aan verzoekende partij slechts twee kleine bedragen werden overgemaakt over een periode van meer dan twee jaar tijd, hetgeen niet voldoende is om te kunnen vaststellen dat verzoekende partij in haar land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat het de verzoekende partij steeds vrijstaat om een nieuwe aanvraag om gezinshereniging in te dienen in functie van haar Belgische moeder, waarbij zij kan aantonen dat zij effectief ten laste was van haar moeder toen zij in haar land van herkomst verbleef.

2.9. Verzoekende partij is evenmin akkoord met de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond op heden effectief ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Zij werpt in dit verband op dat de gemachtigde bij een eenvoudig nazicht had kunnen vaststellen dat zij sinds haar aankomst in België inwoont bij haar moeder, de Belgische referentiepersoon.

Vooreerst blijkt dat verzoekende partij niet betwist dat de gemachtigde in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan nagaan of zij heden effectief ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Evenmin toont verzoekende partij aan dat de gemachtigde door na te gaan of verzoekende partij heden effectief ten laste is van de Belgische referentiepersoon kennelijk onredelijk handelt of artikel 40ter van de vreemdelingenwet miskent.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn. De gemachtigde motiveert dienaangaande dat uit het voorgelegde OCMW-atteest enkel blijkt dat de referentiepersoon geen financiële steun geniet van het OCMW. De verzoekende partij heeft geen attest op haar naam voorgelegd. Verzoekende partij brengt hiertegen in dat zij sinds haar aankomst in België inwoont bij haar moeder, hetgeen de gemachtigde bij

een eenvoudig nazicht had kunnen weten. De Raad stelt echter vast dat een dergelijk betoog geen afbreuk doet aan de bevinding dat niet werd aangetoond dat zij effectief onvermogen is. Dit motief ligt aan de basis van de bevinding dat verzoekende partij niet heeft aangetoond op heden effectief ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Dit motief blijft onverminderd gehandhaafd.

2.10. Het blijkt, het voorgaande in acht genomen, niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding, met miskenning van de voorliggende gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in het verleden in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, noch dat zij heeft aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon, zodat niet voldaan is aan de voorwaarden in artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad stelt eveneens vast dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig heeft gehandeld en rekening heeft gehouden met al de voorgelegde stukken. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft, dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde toekomt te onderzoeken of verzoekende partij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht op grond van dit artikel. Dit is in casu niet het geval, aangezien de gemachtigde niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een aanvraag om een verblijfsrecht in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat overigens geheel na om in haar verzoekschrift toe te lichten waarom zij meent dat er in casu sprake zou zijn van machtsmisbruik.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.11. In een tweede middel, dat enkel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

In een derde middel, dat zowel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

De middelen worden, omwille van hun onderlinge samenhang voor wat betreft de uiteenzetting gericht tegen het bestreden bevel, samen onderzocht.

De middelen als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Dat, als gevolg van de verzoeker betekende beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.

(...)

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder nu geenszins werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker te Deinze inwoont bij zijn Belgische moeder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing, meer bepaald in het bevel om het grondgebied te verlaten, motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

Onderzoek van het derde middel ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.12. De Raad merkt op dat verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar de Gezinsherenigingsrichtlijn. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, verzoekende partij te horen over “gezins- en economische situatie”, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

2.13. In zoverre de verzoekende partij, los van de aangehaalde schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, de schending aanhaalt van het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, omdat de gemachtigde, alvorens een beslissing te nemen, haar minstens had moeten uitnodigen voor een verhoor, benadrukt de Raad in de eerste plaats dat het hoorrecht dat verzoekende partij ex artikel 41 van het Handvest geschonden acht, niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Anderzijds maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 33 en 34).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 40). Er dient dus een aanknopingspunt met het Unierecht te zijn.

Verzoekende partij is een descendent van een Belg waarvan niet blijkt dat zij haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Bijgevolg is er enkel sprake van een zuivere interne Belgische situatie. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht niet van toepassing. (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.599).

Verzoekende partij acht ook de hoorplicht geschonden. De hoorplicht houdt in dat het bestuur, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden. (RvS 9 september 2015, nr. 232.145, Khusbeen).

De bestreden beslissing betreft een weigering tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging nadat de verzoekende partij daartoe krachtens de geldende regelgeving een aanvraag had ingediend. Ten aanzien van een dergelijke beslissing geldt de hoorplicht, zoals reeds gesteld, met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag kan en moet uiteenzetten. Daargelaten de vraag de hoorplicht als

algemeen beginsel van behoorlijke bestuur dezelfde inhoud heeft als het Unierechtelijke beginsel (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.599) - volstaat het op te merken dat verzoekende partij in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, de kans werd geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekende partij kon alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag zodat de gemachtigde daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid en verschillende documenten heeft voorgelegd ter staving van haar aanvraag (zie punt 2.5). Uit bovenstaande bespreking blijkt tevens dat de gemachtigde bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken. Waar verzoekende partij aanhaalt dat de gemachtigde vooraleer een beslissing te nemen omtrent het gevraagde verblijfsrecht haar alsnog had moeten uitnodigen voor een verhoor, wijst de Raad erop dat de hoorplicht niet inhoudt dat gemachtigde ertoe is gehouden om mee te delen op welke gegevens hij zijn beslissing wil baseren wanneer verzoekende partij reeds de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken (zie in deze zin HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 69).

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partij in haar uiteenzetting hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat, mocht zij voor het nemen van de bestreden beslissing zijn gehoord, zij elementen zou hebben bijgebracht die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (zie in deze zin HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40).

Verzoekende partij maakt geen schending van de hoorplicht aannemelijk.

Onderzoek van de tweede en derde middelen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten

2.14. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij enkel kan nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de

bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

2.15. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM juncto artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing deze heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De Raad stelt vast dat uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoekende partij met haar “privé- en gezinsleven” in België enkel verwijst naar haar Belgische moeder. De verzoekende partij preciseert alleszins niet met welke andere personen/met welke andere elementen de gemachtigde dienaangaande eveneens rekening had moeten houden.

2.16. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of vice versa, het samenwonen, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of vice versa (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders.

In het bestreden bevel wordt met betrekking tot het gezinsleven als volgt gemotiveerd: “*het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het land verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier niet het geval is, is een bevel het enige alternatief. De buitengewone afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn*”.

De gemachtigde heeft in het bestreden bevel bijgevolg wel degelijk rekening gehouden met de aangehaalde gezinsbanden tussen verzoekende partij en haar Belgische moeder, die in functie van laatstgenoemde een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging heeft aangevraagd. Hij stelt echter

vast dat de “*buitengewone afhankelijkheid*” tussen verzoekende partij en haar Belgische moeder wordt betwist, daar er niet voldaan is aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden.

In het bestreden bevel wordt aldus verwezen naar de in artikel 40ter, eerste lid iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moeten leveren dat zij “*ten laste*” is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder.

In de verblijfsweigerings wordt aangehaald dat om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd “*er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine*”. In de verblijfsweigerings werd nagegaan of de meerderjarige verzoekende partij in het verleden ten laste is geweest van haar Belgische moeder alsook op heden effectief ten laste is van haar Belgische moeder, met name of er sprake is van een situatie van reële en materiële afhankelijkheid tussen de meerderjarige verzoekende partij en haar Belgische moeder.

Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip “ten laste” verschilt derhalve in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist (‘ten laste’ zijn).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1, wordt geweigerd omdat verzoekende partij niet aantoonde in het verleden en heden ten laste te zijn van de referentiepersoon, in casu haar Belgische moeder. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat deze vaststelling overeind blijft.

Verzoekende partij betoogt dat het bestreden bevel een schending inhoudt van artikel 8 EVRM in samenhang met het proportionaliteitsbeginsel, omdat het een verregaande “*ingreep*” is op haar recht op een gezinsleven, gezien zij van haar in België wonende familie zal worden gescheiden terwijl de verwerende partij geen enkel voordeel heeft bij het nemen van een dergelijke beslissing.

Uit de vaststelling in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in het verleden en heden ten laste te zijn van de referentiepersoon – een vaststelling waarnaar de gemachtigde in het bestreden bevel vereist in het kader van de afweging van haar gezinsleven in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet –, blijkt echter niet dat zij effectief een beschermenswaardig gezinsleven leidt met haar moeder in België in de zin van artikel 8 EVRM. Zoals gesteld betreft het nagaan van deze voorwaarde in toepassing van artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet immers een impliciete toetsing van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Nu geen bijzondere banden van afhankelijkheid worden aangetoond, wordt evenmin aangetoond dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het komt de Raad dan niet onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde bij de afweging omtrent het gezinsleven conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in het bevel verwijst naar de vaststelling in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarde dat de betrokkene in het verleden en heden “ten laste” is van de referentiepersoon. Immers, nu niet wordt aangetoond dat de meerderjarige verzoekende partij “ten laste” is van haar moeder, toont verzoekende partij evenmin aan dat de relatie tussen haar, als meerderjarig kind, en haar moeder onder bescherming van artikel 8 EVRM valt, nu bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden en de afstammingsband, zoals financiële afhankelijkheid, niet blijken.

Verzoekende partij merkt in het verzoekschrift nog op dat de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat zij bij haar moeder inwoont. Met deze loutere verwijzing naar een samenwonen met haar moeder, toont verzoekende partij evenwel niet afdoende aan dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar moeder die anders zijn dan de normale affectieve banden. Het louter hebben van een gemeenschappelijk verblijfplaats toont niet concreet aan dat verzoekende partij reëel en materieel afhankelijk is van haar Belgische moeder (zie tevens punt 2.9).

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Belgische moeder, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar moeder niet vaststellen. Aldus wordt het

bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben.

Verzoekende partij toont verder middels haar zeer summier betoog dat er sprake is van een verregaande "ingreep" op haar recht op een gezinsleven en dat zij van haar familie zal worden gescheiden, niet concreet aan op welke wijze de normale affectieve banden tussen haar en haar moeder daadwerkelijk worden verbroken bij een terugkeer naar het land van herkomst. Integendeel, de eerdere scheiding heeft verzoekende partij niet belet om de normale affectieve banden in stand te houden. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat stellen om bij terugkeer in nauw contact te blijven met haar moeder en de normale affectieve banden verder te onderhouden (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat in het bestreden bevel eveneens wordt aangehaald dat verder nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij, die een volwassen persoon is, niet in staat zou zijn om haar leven op te bouwen in het land van herkomst of origine zonder de "*nabijheid van de referentiepersoon*". Deze vaststellingen, die tevens betrekking op het privéleven van verzoekende partij, worden op zich niet betwist in het verzoekschrift. In zoverre haar relatie met haar moeder deel uitmaakt van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, blijkt uit het bestreden bevel dat het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden die maken dat de verzoekende partij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België niet worden aangetoond, nu uit het dossier niet blijkt dat verzoekende partij, als volwassene, niet in staat zou zijn om haar leven op te bouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar Belgische moeder, hetgeen niet wordt betwist of weerlegd.

2.17. In het derde middel wordt nog aangehaald dat in het bestreden bevel geen afweging is terug te vinden met betrekking tot haar gezondheidstoestand, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit betoog mist feitelijke grondslag, aangezien in de beslissing het volgende te lezen is: "*Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake*". Verzoekende partij beperkt zich overigens tot het uiten van loutere kritiek, zonder ook maar enige toelichting te geven omtrent haar gezondheidstoestand.

2.18. Op basis van het voorgaande, stelt de Raad vast dat de gemachtigde bij het geven van het bestreden bevel wel degelijk tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde is overgegaan tot een zorgvuldige en correcte beoordeling van en belangenafweging van het gezinsleven/privéleven van verzoekende partij zoals hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont geen disproportionaliteit aan in het bestreden bevel tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om het haar voorgehouden maar niet gestaafde gezinsleven/privéleven verder te zetten in België hoewel verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 40ter juncto 40bis van de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt de schending aannemelijk gemaakt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet.

2.19. De verzoekende partij voert nog aan dat de gemachtigde haar voorafgaand aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten horen.

In casu wordt verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormen van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Dit bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

De Raad merkt op dat, indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug moet worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60: *“Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”*).

Uit punt 2.5. blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om een verblijfsrecht in functie van haar Belgische moeder naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar heeft kunnen maken en alle nuttig geachte stukken heeft kunnen voorleggen om deze aanvraag te staven. De gemachtigde kwam echter tot de vaststelling dat verzoekende partij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van de artikelen 40ter iuncto 40bis van de vreemdelingenwet, aangezien de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat zij in het verlaten ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste blijkt te zijn van de referentiepersoon. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat deze vaststelling gebaseerd is op een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij diende dan ook niet noodzakelijkerwijze opnieuw te worden gehoord in het kader van de afgifte van het bestreden bevel, dat vervat is in de bijlage 20 en dus op dezelfde dag werd genomen, nu dit bestreden bevel nauw verbonden is met de beslissing waarbij de aanvraag om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Er moet worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken.

Verzoekende partij voert trouwens enkel een theoretische schending aan van het hoorrecht zonder te concretiseren welke elementen zij, indien gehoord, zou hebben aangebracht die de besluitvorming omtrent het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt niet aangetoond. Bovenvermelde vaststellingen volstaan eveneens om te besluiten dat de hoorplicht in casu niet werd geschonden.

2.20. Het tweede en het derde middel zijn ongegrond.

2.21. Er worden in het verzoekschrift geen middelen aangehaald die kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES